

Robert Thorogood

De Marlow Moordclub

Vertaald door Fanneke Cnossen

DE FONTEIN

Judith Potts was zevenenzeventig jaar en helemaal gelukkig met haar leven. Ze woonde in een Arts-and-Craftsvilla aan de Theems en had werk waar ze dol op was, waarmee ze genoeg omhanden had, maar ook weer niet te veel. En het mooiste was dat ze haar leven niet met een man hoefde te delen. Dus er was niemand die haar vroeg wat ze die avond gingen eten, die wilde weten waar ze naartoe ging als ze de deur uit liep of die klaagde dat ze te veel geld aan whisky uitgaf, waarvan ze elke avond rond een uur of zes een glaasje nam.

Op de dag dat Judiths leven veranderde was het hoogzomer en was Engeland al wekenlang in de greep van een hittegolf. Al haar ramen stonden open om van het kleinste zuchtje wind dat door het dal blies te profiteren, maar het leek niets uit te maken. De hitte van de zon was tot in de bakstenen en balken van haar huis doorgedrongen, en ook in de eikenhouten trap en minstreelgalerij.

Nadat ze haar avondeten voor het nieuws op de tv had verorberd, zette ze haar lege bord weg en haalde het laatste nummer van het puzzelblad *Puzzler* tevoorschijn. Ze bladerde naar een logische puzzel en ging ermee aan de slag. Meestal genoot ze ervan om de taalkundige aanwijzingen tot wiskundige plussen en minnen te deduceren, maar vanavond was ze er met haar hoofd gewoon niet bij. Het was simpelweg te warm om zich te kunnen concentreren.

Judiths hand ging terloops naar de sleutel die aan een ketting om haar nek hing, en haar gedachten dwaalden af naar het verleden, naar een veel duisterder periode. Ze vloog op uit haar stoel. Dit schoot niet op, zei ze tegen zichzelf. Er was altijd wel iets anders wat ze kon doen. Ze had een andere omgeving nodig, meer niet, en daar had ze de perfecte oplossing voor.

Judith begon haar kleren uit te trekken. Met elk kledingstuk dat ze weglegde voelde ze zich meer verlost van de verstikkende dagelijkse verplichtingen. Toen ze naakt was, zinderde er een ondeugende verrukking door haar heen. Ze liep de gang door, langs de Blüthner-vleugel, waar ze alleen op speelde als ze echt heel dronken was, en pakte een donker grijze wollen cape die bij de voordeur hing.

Judiths cape was haar meest gekoesterde bezit. Ze vertelde aan iedereen die het weten wilde, en dat waren er heel wat, dat hij 's winters zo lekker warm was, dat ze hem in de zomer als picknickkleed gebruikte en altijd de capuchon kon opzetten als ze door een voorjaarsbui werd overvallen.

Maar het mooiste van alles was dat Judith geloofde dat ze in die cape onzichtbaar was. Elke avond, weer of geen weer, trok ze haar kleren uit, sloeg de cape om zich heen en ging de deur uit, terwijl er een verrukkelijk schelmse rilling door haar heen ging. Ze schoot een paar oude rubberlaarzen aan en beende door het kniehoge gras – *swisj, swisj, swisj!* – naar haar botenhuis. Net als Judiths huis was dat van houtskeletbouw met roze bakstenen, en enigszins bouwvallig.

Judith ging de donkere ruimte vol spinnenwebben binnen en schopte haar laarzen uit. Ze hing haar cape aan een oude haak en glipte, nog altijd door een paar oude botenhuisdeuren verborgen voor de buitenwereld, over de stenen scheepshelling regelrecht de Theems in.

Voor haar was dit een bijna religieuze ervaring, ze voelde hoe het koude water langs haar huid streek en ademde zissend uit toen ze zich overgaf aan de omhelzing van de rivier. Opeens was ze gewichtsloos, gedragen door het zachte water dat aanvoelde als zijde om haar lichaam.

Ze zwom stroomopwaarts, in de avondzon fonkelde het water als diamanten om haar heen. Judith lachte bij zichzelf. Ze lachte altijd bij zichzelf als ze zwom. Dat ging vanzelf. Tenslotte kon het zomaar zijn dat er hondenuitlaters over het Theemspad liepen, en toen ze naar de kerk van Marlow keek,

en naar de victoriaanse hangbrug die de stad met de naburige stad Bisham verbond, wist ze wel heel zeker dat er genoeg mensen in de buurt waren. Geen van die mensen beseftte dat er vlak bij hen een vrouw van zevenenzeventig poedelnaakt aan het zwemmen was.

En net toen Judith dacht: dít is pas leven, hoorde ze een schreeuw. Hij kwam van de overkant van de rivier, ergens in de buurt van het huis van haar buurman Stefan Dunwoody. Maar ze lag zo laag in het water dat Judith niet goed kon zien wat er precies aan de hand was. Alleen het dak van Stefans huis was boven de dikke strook lisdodden langs de rivieroever te zien.

Judith spitte haar oren, maar alles was weer stil. Ze besloot dat het een dier moest zijn geweest. Misschien een hond of een vos.

En toen hoorde ze een mannenstem roepen: ‘Hé, nee!’

Wat was dat in hemelsnaam?

‘Stefan, ben jij dat?’ riep Judith vanaf de rivier, maar haar woorden werden scherp afgesneden door een galmend pistoolschot.

‘Stefan?’ riep Judith nogmaals, terwijl ze langzaam in paniek raakte. ‘Gaat het wel goed?’

Het bleef volkomen stil. Maar Judith wist wat ze had gehoord. Iemand had toch zeker een pistool afgevuurd? En vlak daarvoor had ze Stefan horen roepen. Stel dat hij was neergeschoten, bloedend op de grond lag en gered moest worden?

Judith zwom zo snel ze kon naar Stefans huis, maar toen ze bij zijn kant van de rivieroever aankwam, ontdekte ze dat ze een probleem had. Achter de lisdodden had Stefan over de hele breedte van zijn grasveld golfplaten aangebracht om het tegen riviererosie te beschermen. Judith wist dat als ze door het riet heen zou zwemmen, haar lichaam aan flarden zou scheuren, en zelfs als ze de oever wist te bereiken, zou ze zichzelf erop moeten hijsen. En daar was ze niet sterk genoeg voor.

Een eindje verderop zag ze een blauwe kano in het riet steken. Zou ze met behulp daarvan zich op de een of andere

manier uit het water kunnen hijsen? Ze probeerde de punt vast te grijpen, maar kreeg hem niet echt goed te pakken, hij wipte steeds als een kurk weg. Ze wilde echter nog één poging wagen en deze keer wist ze zich bijna op de achterkant van de kano te trekken. En toen, o zo langzaam, rolden de kano en zij zijwaarts om, ze verloor haar grip en viel met een plumpe plons in het water terug.

Ze kwam boven om lucht te happen en schudde het water uit haar haar. Met de kano ging het dus niet lukken, wat kon ze verder nog doen?

Judith zwom terug naar het midden van de rivier, wanhopig op zoek naar iemand die haar kon helpen. Waar waren de hondenuitlaters of vrijende stelletjes als je ze nodig had? Er was nergens iemand te zien. Dus zat er maar één ding op. Ze draaide om en zwom zo snel ze kon naar huis terug.

Bij haar botenhuis klom Judith uit het water, ze was buiten adem, maar er was geen tijd te verliezen. Ze gooide haar cape om haar schouders en beende het grasveld op, waar ze zich weer omdraaide om te kijken wat ze van Stefans huis kon zien. Vanachter de alle kanten op groeiende treurwilg op haar eigen oever was slechts de helft van zijn tuin te zien.

Ze rende haar huis in, pakte haar telefoon en belde het alarmnummer. Terwijl ze wachtte op verbinding, liep ze naar de erker om Stefans perceel in de gaten te houden.

‘Politie!’ zei Judith zodra er werd opgenomen. ‘Er is geschooten in het huis van mijn buurman! Kom snel! Er is iemand neergeschoten!’

De meldkamercentralist noteerde Stefans adres en wat Judith had gezien, vertelde haar dat de hulpdiensten eraan kwamen, en beëindigde het gesprek. Judith voelde zich zwaar gefrustreerd. Ze kon toch zeker wel iets anders doen of iemand anders bellen? De kustwacht, misschien? Tenslotte was de ramp op een waterkant gebeurd. Of de reddingsbrigade?

Judith tuurde uit haar raam naar Stefans terrein. Dat lag nog steeds ogenschijnlijk onschuldig in de avondzon.

Als iemand precies op dat moment op de rivier was geweest en toevallig naar Judiths huis had gekeken, dan zou hij hebben gezien dat er in de erker een heel kleine en prettig mollige vrouw stond. Ze was achter in de zeventig met wilde grijze haren, poedelnaakt, met over haar schouders een cape alsof ze een soort superheld was. Wat ze in veel opzichten ook was.

Alleen wist ze dat nog niet.

2

Een halfuur later zag Judith dat er een politiewagen bij Stefans huis arriveerde, waar een politieagent in uniform uitstapte. Judith probeerde hem met haar verrekijker zo goed mogelijk te volgen terwijl hij door de ramen van Stefans huis keek en door de tuin slenterde. Ze wilde wel over de rivier schreeuwen dat de man verdikkeme wel wat beter mocht kijken, maar ze beet op haar tong. Ze moest erop vertrouwen dat hij wist wat hij deed en dat hij bewijs zou vinden van wat er ook was gebeurd.

Echter, na twintig minuten van wat in Judiths ogen slechts een vluchtig onderzoekje was, keerde de politieagent naar zijn auto terug, stapte in en reed weg.

Was dat alles? De man had amper de tuin onderzocht en was Stefans huis niet eens binnengegaan. Misschien ging hij versterking halen? Dus bleef ze kijken. En kijken.

Tegen middernacht ontdekte Judith dat de whisky in de karaf op het tafeltje naast haar op was. Dat was altijd het teken dat ze haar bed moest opzoeken. Toen ze aangeschoten de zware eiken trap beklom, merkte ze dat ze zich wat steviger dan anders aan de leuning moest vasthouden. Daarna sloeg ze links af om naar haar slaapkamer te gaan, terwijl ze eigenlijk naar rechts moest, maar toen ze na een korte aanvaring met een recalcitrante kwartjesplant haar koers had bijgesteld, bereikte ze veilig en wel haar bestemming.

Judith was dol op haar slaapkamer. De houten panelen waren lichtgroen geschilderd en er stond een majestueus hemelbed, waar een wandkleed van een middeleeuws jachttafereel als hemel fungeerde. Dat de kamer bezaaid lag met oude kleren, half verorberde maaltijden en stapels afgedankte kranten en tijdschriften kon haar geen zier schelen. Judith zag de rommel gewoon niet. Sterker nog, ze ging erin op, zoals ze

zich tijdens het zwemmen overgaf aan de omhelzing van de rivier. Hoe rommeliger haar slaapkamer, hoe meer beschermd en veiliger ze zich voelde.

De volgende ochtend werd Judith wakker van haar telefoon. Ze tastte ernaar en zag met een wazige blik dat het even over tien was. ‘Hallo,’ zei ze met schorre stem.

‘Goedemorgen,’ zei een efficiënt klinkende vrouwenstem. ‘U spreekt met brigadier Tanika Malik van het politiebureau Maidenhead. Ik kom even terug op het gisteravond door u gemelde incident op het perceel van meneer Dunwoody.’

‘Ah, fijn dat u belt,’ zei Judith, nog steeds een beetje suffig.

De brigadier verklaarde dat ze een agent had gestuurd om het huis en de tuin van meneer Dunwoody te inspecteren. Hij had niets opmerkelijks gevonden, dus ze belde Judith om te vertellen dat ze zich nergens zorgen over hoefde te maken.

‘Maar ik weet wat ik heb gehoord!’ zei Judith.

‘Ja, volgens het verslag hebt u een pistoolschot gehoord.’

‘Niet zomaar een pistoolschot. Ik hoorde iemand roepen, iets als: “Hé, nee!” en tóén hoorde ik het pistoolschot.’

‘Maar ik begrijp dat u op dat moment in de rivier aan het zwemmen was. Weet u zeker dat het echt een pistoolschot was?’

Judith was nu klaarwakker en behoorlijk geïrriteerd. ‘Ik ben opgegroeid op een boerderij. Ik weet hoe een pistoolschot klinkt.’

‘Maar als het nou eens iets ander was?’

‘Zoals?’

‘Nou, bijvoorbeeld een knallende uitlaat van een auto?’

Dat was niet in Judith opgekomen. Ze dacht even na voordat ze antwoord gaf. ‘Nee. Ik weet zeker dat ik het had gehoord als het een auto was geweest. Het was een pistoolschot. Uw agent heeft zeker gemeld dat Stefans auto nog steeds bij zijn huis staat?’

‘Waarom zegt u dat?’

‘Omdat ik denk dat toen u Stefan belde, hij zijn telefoon niet opnam, of wel?’

‘Nee, sorry, ik volg u niet helemaal. Welk telefoontje?’

‘U hebt hem gisteravond vast gebeld.’

‘Ik ben bang dat ik niet kan ingaan op specifieke details.’

‘Maar als een buurvrouw een schietincident bij een huis meldt, dan belt u toch zeker de bewoner om te kijken of alles in orde is. En omdat u niets zei over of hij wel of niet opnam, denk ik dat hij dat dus níét heeft gedaan. Dus, aangezien zijn auto nog steeds op zijn oprit staat, is dat voor mij een teken dat er iets met hem aan de hand is. Tenslotte neem je als je thuis bent, je telefoon op. En als je niet thuis bent, ben je met je auto weg. In elk geval geldt dat voor iemand die een auto heeft. Ik heb die niet.’

Brigadier Malik reageerde niet meteen. ‘U hebt hier echt goed over nagedacht,’ zei ze uiteindelijk.

‘Ik kon gisteravond nergens anders aan denken. Ik was zo ongerust over Stefan. Stel dat hij is neergeschoten en dat de schutter is ontsnapt? Sterker nog, stel dat Stefan op dit moment in een greppel ligt dood te bloeden?’

‘Ik denk niet dat hij in een greppel ligt. Ik weet zeker dat er voor dit alles een volkomen onschuldige verklaring is. Niets in zijn tuin wees erop dat er iets ergs gebeurd was, en het komt vaker voor dat iemand zijn telefoon niet opneemt. Het is vakantietijd. Mensen gaan eropuit. Ik weet zeker dat meneer Dunwoody de komende paar dagen wel weer opduikt. En zodra dat gebeurt, laat ik u dat weten. Echt, u hoeft u nergens zorgen over te maken.’

Brigadier Malik bedankte Judith omdat ze zo goed had opgelet en hing toen op.

Daarna bleef Judith in bed liggen zonder te weten wat ze moest doen. Had brigadier Malik gelijk? Was er echt een veel onschuldiger verklaring voor wat ze de vorige avond had gehoord? Want tenslotte wist Judith één ding zeker: in Marlow kwam moord gewoonweg niet voor.

Ze besloot de zaak uit haar hoofd te zetten en ging aan de slag met wat ze die dag te doen had.

Toen Judith in 1976 haar huis van haar oudtante Betty erfde, was dat inclusief een aandelenportefeuille die haar een bescheiden inkomen opleverde, dus hoefde ze niet per se te werken voor de kost, maar niets kon Judith er ooit toe brengen haar werk op te geven. Ze vond het heerlijk om te doen.

Judith bedacht cryptogrammen voor de nationale kranten. Ze maakte er twee of drie per week, en wanneer ze daaraan werkte, waren die uren voor haar een geestelijk toevluchtsoord dat ze koesterde. Als ze met zo'n puzzel bezig was, werd ze helemaal rustig en kon ze zich urenlang verliezen, terwijl ze zorgvuldig alle combinaties overwoog van een wel heel mooi anagram, of nadacht over een elegante zinsnede of een mooi woord dat op meerdere manieren kon worden uitgelegd.

Judith liep door haar zitkamer naar de kaarttafel naast de erker en streek met haar hand het groene tafellaken glad. Daarna pakte ze een vel ruitjespapier van een boekenplank. Vervolgens koos ze uit een mok met 2B-potloden een 2B-potlood en, ook al was slijpen helemaal niet nodig, stak die in haar metalen bureaupuntenslijper. Die greep de punt vast, het oude elektrische motortje spon ratelend rond, en toen Judith het potlood er een paar seconden later uit haalde, was het niet zozeer een schrijfmiddel maar eerder een dodelijk wapen.

Judith glimlachte bij zichzelf. Een kersvers geslepen potlood. De lege ruitjes op het papier voor haar. De komende worsteling.

Ze ging zitten, pakte haar houten liniaal en tekende een raster van vijftien bij vijftien ruitjes. Daarna verdeelde ze het raster in tweeën en aan weerskanten van een symmetrische lijn arceerde ze een patroon van donkere vierkantjes, waardoor de linker- en rechterkant van de lijn elkaars spiegelbeeld vormden. Ze volgde niet een specifiek patroon, haar hand werd vooral geleid door vele tientallen jaren ervaring.

Zodra het raster klaar was, hoefde ze alleen nog maar in de niet-gearceerde vlakjes woorden in te vullen. Ze wist dat ze hier ongeveer het komende uur mee bezig zou zijn, en

pas als ze tevreden was met een aantal interessante elkaar kruisende woorden zou ze zich met de omschrijvingen gaan bezighouden.

Daarbij vermeed ze het liefst de weerbarstige, ondoorgrondelijke aanwijzingen waar veel puzzelmakers zich van bedienen, met als bekendste voorbeeld de nagenoeg onmogelijk op te lossen maandpuzzel die in het vroegere tijdschrift *The Listener* verscheen. Ze vond dat het iets overdreven ‘man-nelijs’ had, alsof mannen wilden laten zien hoe slim ze wel niet waren. ‘Kijk mij nou eens,’ leken ze te zeggen, ‘je raadt nooit hoe briljant ik ben.’ In plaats daarvan hield ze zich zoals veel andere puzzelmakers aan de principes van Ximenes, de legendarische puzzelmaker van *The Observer* van 1939 tot 1972. Volgens die principes moesten haar omschrijvingen uit twee delen bestaan, de feitelijke omschrijving aan één kant en het raadsel aan de andere. En die twee delen moesten uiteindelijk een ‘eerlijk spel’ spelen met de puzzelaar, met het kleine voorbehoud dat als een aanwijzing heel ingenieus of geestig was ze soms bereid was om de regels wat op te rekken.

Maar deze ochtend had Judith geen inspiratie. Toen ze haar vierkant met blokjes en lege vakjes klaar had, kon ze niet de juiste woorden vinden die in het raster moesten worden ingevuld. Ze was compleet besluiteloos. Het kwam door Stefan, dat wist ze. Ze kon zich niet concentreren. Ze moest weten of hij in orde was.

Judith pakte haar tablet. Eigenlijk vond ze het een ding van niks, maar hij was wel handig om haar puzzels te fotograferen en vervolgens per e-mail naar de kranten te sturen, dus een paar jaar geleden had ze er vrede mee gesloten.

Ze hield hem voor haar gezicht, maar het stomme ding vertikte het om op te starten, zei dat hij haar niet herkende. Judith schraapte haar keel en vervloekte de zoveelste ver-neder-ing die ze als oudere vrouw te verduren kreeg. De wereld van vandaag behandelde haar alsof ze compleet onzichtbaar was, zelfs haar eigen verdraaide computer had kritiek op haar

omdat ze niet zo fatsoenlijk was om er fatsoenlijk als zichzelf uit te zien. Maar het had geen zin om het tegen technologie op te nemen. Dat had Judith al lang geleden geleerd tijdens een akkefietje waarin een aardbeirode iMac, een te korte stroomkabel en een ritje naar de spoedeisende hulp een rol speelden.

Judith haalde diep adem en maande zichzelf tot kalmte.

Ze bracht de tablet weer omhoog en keek er opnieuw naar. Er gebeurde niets.

Dat verdraaide ding! Inwendig foeterend voerde Judith het wachtwoord in en opende haar webbrowser. Misschien was er na vierentwintig uur inmiddels wat nieuws over Stefan?

Ze typte ‘Stefan Dunwoody’ in de zoekbalk in, maar alle hits gaven aan dat hij eigenaar was van een kunstgalerie in Marlow, Dunwoody Arts genaamd, en dat wist ze al. Maar ze wilde grondig zijn, dus klikte ze door de lijst met resultaten.

Hoewel, wat was dit? Een van de meer recente resultaten was een link naar de webpagina van een plaatselijke krant, de *Bucks Free Press*. Het was de kop die haar aandacht trok: **BONJE BIJ DE HENLEY REGATTA**.

Ze klikte op de link en las een verslag van een bijeenkomst van de Henley Royal Regatta, zes weken geleden.

Naar verluidt is de plaatselijke kunstgaleriehouder Stefan Dunwoody in benevelde toestand in aanvaring gekomen met Elliot Howard, eigenaar van Veilinghuis Marlow. Ons werd ingefluisterd dat toen meneer Howard met meneer Dunwoody op de vuist dreigde te gaan, de ordedienst erbij werd gehaald en beide heren met geweld zijn verwijderd.

Judith legde haar tablet neer. Dus Stefan had bij Henley in een dronken bui ruziegemaakt met iemand die Elliot Howard heette. En nu, slechts een paar korte weken later, was er op zijn eigen terrein opnieuw stampij geweest.

Stampij waarbij er met een pistool was geschoten.

En daarna was Stefan verdwenen.

Ze kunnen doodvallen, dacht Judith, en ze beende de kamer door, griste haar cape van de haak en ging de deur uit.

Ze liep naar een oude, half in het water liggende punter in haar botenhuis en gaf die een schuiver met haar voet. Ze stapte op de achterkant en greep de punterstok vast terwijl de voorkant van de boot door de verrotte deuren van het botenhuis deinde en de rivier op gleed.

Judith mocht dan op leeftijd zijn, ze was nog altijd een doorgewinterde punter. Met een enkele polsbeweging duwde ze de stok in de rivierbedding, boog vanuit haar middel naar voren en zette zich uit alle macht af. Toen de punter naar voren schoot, trok ze de stok uit de zachte modder omhoog, de boot pikte het momentum op om de rivier over te steken.

Toen ze eenmaal de zandbank een eindje verderop had bereikt en de rivier weer ondiep werd, was het een fluitje van een cent om de vijftig meter naar Stefans huis te overbruggen, de neus van de punter in de muur van riet die zijn rivieroever beschermde te boren en zijn tuin te betreden. Het was niet nodig om de boot vast te leggen. Die werd zo helemaal omgeven door lisdodden dat hij nergens heen kon.

Judith keek op haar horloge en zag dat ze nog maar een minuut of acht geleden in haar huis had gezeten, en nu was ze hier, midden in de mysterieuze verdwijning van haar buurman.

Judith vond Stefans huis echt schitterend. Het was een verbouwde watermolen, waarvan het houten rad nog steeds traag ronddraaide, maar in het pand zelf waren later rechthoekige ramen van verschillende afmetingen aangebracht. Het was zowel aangenaam ouderwets als modern tegelijk.

Ze liep verder en nam een kijkje bij Stefans auto op de oprit. Judith wist niets van auto's, en ze gaf er nog minder om, dus het enige wat ze erover kon zeggen was dat hij grijs was, dat hij glansde en smetteloos schoon was. Ze zag geen andere bandensporen op het grind of aanwijzingen die erop duiden dat Stefan misschien met een ander voertuig van huis was gegaan.

Daarna wandelde ze de tuin door, ze probeerde te achterhalen waar het geluid van het pistoolschot vandaan gekomen kon zijn, maar het was lastig om die plek precies te bepalen, want ze had op dat moment in de rivier gelegen, en die was lager dan de oever met de lisdodden.

Sterker nog, nadat ze slechts een paar minuten had rondgelopen en de rietbedding aan de rivieroever had gecheckt, realiseerde Judith zich dat ze niet eens wist waar ze naar zocht. Een bloeddruppel op een grasspriet? Een modderige voetafdruk?

Judith keek naar het houten waterrad dat naast het huis ronddraaide, en naar de molenvijver ervoor. Het was een warme dag, maar hier was het water donker en Judith rilde bij de gedachte. Op de een of andere manier joegen stilstaande waterplassen haar de stuipen op het lijf. Maar toen ze beter keek, zag ze dat het water niet helemaal stilstond. Er voer een lichte stroming door de oppervlakte. Waar ging het water naartoe?

Judith liep langs de rand van de vijver tot ze zag dat die een meter of drie verderop in een riviertje uitkwam. Waar de molenvijver ophield en het riviertje begon was een smal met bakstenen geplaveid pad dat dwars door de tuin liep.

Judith nam het stroompje achter de dam in ogenschouw. Dat moest toch ergens weer in de Theems uitkomen. Maar hoe, dat was niet precies te zien, omdat Stefan dit deel van de tuin liet verwilderen en het water al gauw wegglipte onder de dichte begroeiing en struiken, die op beide oevers welig tierden.

Zuchtend beseftte Judith dat er niets anders op zat dan de rivierloop te volgen. Ze moest grondig te werk gaan. Dus baande ze zich een weg door de struiken, waar takken tegen haar lichaam sloegen en spinnenwebben tegen haar gezicht en haren plakten terwijl ze zich naar de overkant worstelde.

Daar zag Judith tot haar teleurstelling dat dit stuk van de tuin zelfs nog wilder was, maar ze zag wel dat de rivier door een paar ijzeren tralies op een betonnen waterkering in de Theems terugstroomde. Daar viel niets belangwekkends te zien.

Hoewel, terwijl ze na al haar inspanningen weer op adem kwam, rook ze wat in de lucht, een geur als van een oude composthoop. Kwam die van de rivier? Ze keek omlaag, naar het water dat door de tralies stroomde. Half onder water lag een oude boomtak waar bladeren zich hadden opgehoopt.

Maar toen drong het tot Judith door. Dat was geen tak, daar in het water.

Het was een mensenarm.

Hij stak uit het water omhoog, de huid van de hand was zo wit als marmer. En, nog dieper, kon Judith het lichaam onderscheiden.

Het was Stefan Dunwoody.

En in het midden van zijn voorhoofd zat een klein zwart gaatje. Een kogelgat.

Judith wankelde achteruit, ze bracht haar hand naar haar hals.

Ze had al die tijd gelijk gehad.

Stefan Dunwoody, haar vriend, haar buurman, was doodgeschoten.

Eerste druk november 2025

Dit is het eerste deel in de serie 'De Marlow Moordclub-mysteries'.

Oorspronkelijke titel *The Marlow Murder Club*

Oorspronkelijke uitgever HQ, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd
2021

Copyright © Robert Thorogood 2021

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fanneke Cnossen

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie Harper Collins

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7455 1

ISBN e-book 978 90 261 7456 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7457 5

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.